

Αντί να μιλάμε εκ μέρους των νέων, τους δώσαμε το λόγο: ποια είναι τα ιδανικά τους, οι ανησυχίες τους, τι τους παρακινεί και τι τους εκπλήσσει;

Πότε αρχίζει κανείς να γερνάει;

Eulalie, 15 ετών, Παρίσι

"Για μένα, αρχίζεις να γερνάς όταν κάνεις παιδιά. Η απόκτηση ενός παιδιού σημαίνει να νοικοκυρευτείς και να δώσεις σε άλλους τη θέση του μικρότερου. Έτσι είναι σχετικό, μπορείς να είσαι γέρος όταν είσαι νέος. Θα ήθελα να κάνω παιδιά, αλλά όχι πολύ σύντομα, για να μην γεράσω πολύ γρήγορα. Έχω διαφορετική άποψη για τους γονείς μου απ' ό,τι για τους ενήλικες γενικά. Δεν τους θεωρώ ηλικιωμένους, γιατί νιώθω ότι τους ξέρω πάντα μέσα από τις αναμνήσεις που μας διηγούνται, τις φωτογραφίες που μας δείχνουν από τα νιάτα τους, τους παιδικούς τους φίλους. Δεν νομίζω ότι η νοοτροπία των νέων ανθρώπων έχει αλλάξει πολύ από την εποχή τους, απλώς το περιβάλλον μας. Ήταν σαν εμάς με λιγότερη τεχνολογία, ζούσαν διαφορετικά αλλά μοιράζονταν το ίδιο πνεύμα ελευθερίας. Αυτό το πνεύμα μπορούμε να το έχουμε, ανεξάρτητα από την ηλικία μας. Μπορούμε να γεράσουμε χωρίς να γεράσουμε. Ένιωσα γέρος όταν βγήκα για πρώτη φορά έξω, μετά όταν μου επέτρεψαν να μπω όλο και αργότερα, μετά όταν δεν χρειαζόταν να ζητήσω άδεια. Αισθάνομαι μεγαλύτερη όταν συναντώ νεότερους ανθρώπους, μιλώντας με τα μικρά αδέρφια των φίλων μου και βλέπω τον εαυτό μου μέσα τους. Όσο μεγαλώνεις, τόσο πιο ελεύθερος είσαι. Αλλά επίσης, παραδόξως, νομίζω ότι όσο μεγαλώνεις, τόσο η ελευθερία χάνει το άρωμά της. Εκτιμάς

περισσότερο τη γεύση της ελευθερίας όταν είσαι νέος, επειδή είναι εξαιρετική και τόσο σπάνια που την απολαμβάνεις. Στην πραγματικότητα, γερνάμε πραγματικά όταν συνηθίζουμε αυτή την ελευθερία σε σημείο που να χάνουμε το ανοιχτό μυαλό μας, όταν αρχίζουμε να χάνουμε την κατανόηση της ζωής γύρω μας και όταν δεν αποφασίζουμε πλέον για τη ζωή μας. Όταν δεν έχετε πλέον τη δύναμη ή την επιθυμία να είστε ελεύθεροι, γερνάτε πραγματικά. Όταν χάνετε την επιθυμία.

Σήμερα, είναι ευκολότερο να είσαι άνδρας παρά γυναίκα;

Mano, 15 ετών, Nîmes

"Φυσικά είναι πιο εύκολο σήμερα να είσαι άνδρας παρά γυναίκα στη Γαλλία. Για αμέτρητους λόγους, αλλά κυρίως σε σχέση με την άποψη που θα έχει η κοινωνία για εσάς. Ένας άνδρας μπορεί να κάνει περισσότερα πράγματα, με λιγότερη κρίση, από μια γυναίκα. Και αυτό αποτελεί καθοριστικό παράγοντα σε μια εποχή που το βλέμμα των άλλων είναι πανταχού παρόν. Μου φαίνεται ότι η παρενόχληση στους δρόμους είναι αποτέλεσμα αυτού του γεγονότος. Καθώς γίνονται λιγότερες κρίσεις για τους άνδρες, κάποιοι τείνουν να πιστεύουν ότι μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν, χωρίς να τους ενοχλούν. Ακόμα και μεταξύ των ανθρώπων που έχουν κάποια φεμινιστική ευαισθησία, που είναι υπέρ της ισότητας των φύλων, είναι πολύ δύσκολο να απαλλαγούν από αυτό, επειδή τα στερεότυπα υπάρχουν παντού. Ένα παράδειγμα που μου έρχεται στο μυαλό: είναι εύκολο να αναφέρουμε δέκα διάσημους σκηνοθέτες- δέκα γυναίκες σκηνοθέτες είναι αμέσως πολύ πιο περίπλοκο. Από την άλλη πλευρά, είναι πολύ εύκολο να αναφέρουμε δέκα διάσημες ηθοποιούς, ακριβώς επειδή μπορούμε να παίξουμε με τα στερεότυπα, ιδίως τα σωματικά. Διευθυντές, έχουμε αμέσως την ιδέα των ανθρώπων που λαμβάνουν αποφάσεις, που σκέφτονται περισσότερο. Επιπλέον, μου φαίνεται πραγματικά ότι το ζήτημα της υπερεκτίμησης του βλέμματος των άλλων είναι πιο σημαντικό από πριν λόγω των κοινωνικών δικτύων. Και υπάρχει μια επιδημία απώλειας της αυτοπεποίθησης, εξίσου σημαντική με εκείνη του Covid, ιδίως μεταξύ των νέων. Ζούμε για το βλέμμα των άλλων, αλλά επιπλέον, αυτοί οι άλλοι είναι μερικές φορές άνθρωποι που δεν γνωρίζουμε, οι οποίοι βρίσκονται μέσα από μια οθόνη. Μπορούμε να κριθούμε από όλο και περισσότερους ανθρώπους και με όλο και λιγότερη διακριτικότητα. Έτσι, νομίζω ότι κατά κάποιον τρόπο, γι' αυτόν τον λόγο, τα κοινωνικά δίκτυα έχουν εν μέρει επιδεινώσει τον σεξισμό. Στο Instagram, δεν έχω δει ποτέ κάποιον influencer να αποκαλείται τσούλα επειδή φορούσε σορτσάκι. Αλλά οι γυναίκες που επηρεάζουν συχνά υπόκεινται σε αυτό. Και κάποιοι νομίζουν ότι μπορούν να προσβάλλουν τα κορίτσια στην πραγματική ζωή, όχι μόνο πίσω από τις οθόνες τους. Ωστόσο, στα χαρτιά, όσον αφορά τα δικαιώματα, είμαστε εντελώς ίσοι..."

Αν αύριο γινόταν μια κοινωνική έκρηξη, θα παίρνατε μέρος σε αυτήν;

Malou, 15 ετών, Μονπελιέ

"Υπάρχουν κάποια πράγματα που αξίζουν μια πραγματική κοινωνική έκρηξη και νομίζω ότι θα έπαιρνα μέρος σε αυτήν. Αλλά δεν θα ήμουν διατεθειμένος να αναλάβω κινδύνους αν φοβόμουν ότι δεν θα υπήρχαν συγκεκριμένες επιπτώσεις στο τέλος. Πρέπει να νιώσω τη στιγμή, να πω στον εαυτό μου ότι αυτή είναι η στιγμή, ότι αυτή είναι η "μεγάλη νύχτα". Μεταξύ των πραγμάτων που μου φαίνονται πιο πιεστικά, είναι κυρίως η οικολογία. Θα μπορούσα να διαδηλώσω και για άλλους σκοπούς -για τον φεμινισμό, κατά της ομοφοβίας-, φυσικά, αλλά δεν βλέπω, εκτός από την οικολογία, κανέναν άλλο σκοπό για τον οποίο θα έπρεπε να αλλάξουμε ριζικά τα πάντα και να είμαστε έτοιμοι να δημιουργήσουμε μεγάλη αναστάτωση. Στον περιβαλλοντικό τομέα, το ζήτημα είναι τόσο επείγον, τόσο σοβαρό, που κατά κάποιον τρόπο, η χρήση βίας δικαιολογείται, ακόμη και αν είναι προφανώς κρίμα. Στη συνέχεια, θέλω πραγματικά να γίνει σεβαστή η δημοκρατία. Για παράδειγμα, δεν θα ήμουν διατεθειμένος να βοηθήσω να έρθει κάποιος στην εξουσία αν δεν εκλεγόταν με καθολική ψηφοφορία. Απλώς μερικές φορές πιστεύω ότι όταν οι άνθρωποι είναι

δυσανεστημένοι, η βία πρέπει να αποφεύγεται με κάθε κόστος, αλλά και ότι μερικές φορές αισθάνομαι ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να ακουστούν. Αλλά έχω επίσης την εντύπωση ότι ακόμη και αυτό δεν είναι πλέον αρκετό, ότι ό,τι κι αν κάνεις, βία ή ειρηνισμό, δεν παίρνεις αυτό που θέλεις. Ότι η βία θεωρείται ως ο μόνος τρόπος για να ακουστούμε, αλλά ότι τελικά δεν μας ακούνε, ότι οι ηγέτες δεν ενδιαφέρονται. Έτσι, είμαι αρκετά απαισιόδοξος για τις πιθανότητες επιτυχίας μας, παρά τα πάντα, ειδικά σε οικολογικό επίπεδο.

Υπάρχουν σεξουαλικές ή ερωτικές πρακτικές που θεωρείτε φυσιολογικές, αλλά που θα σοκάραν τους γονείς σας;

Vital, 16, Ρώμη

"Όσον αφορά το σεξ, είναι ανόητο, αλλά στα 16, σοκάρει τη μητέρα μου. Ειδικά την αδελφή μου, παρεμπιπτόντως. Συχνά μας λέει ότι είναι πολύ νωρίς, ότι "το σώμα θυμάται". Δεν είναι απαραίτητα λάθος, αλλά μπορεί να θεωρηθεί σήμερα ως ένας ξεπερασμένος τρόπος σκέψης. Έχω κοπέλα εδώ και έξι μήνες, ο πατέρας μου δεν έχει πρόβλημα, αλλά η μητέρα μου συχνά μου λέει ότι είμαι πολύ νέος, ότι είναι ωραίο, αλλά ότι θα με κάνει πιο δυστυχισμένο από οτιδήποτε άλλο. Αν η αδελφή μου είχε φίλο θα ήταν πολύ πιο ευαίσθητη, είναι πιο προστατευτική μαζί της. Η μητέρα μου μιλάει συχνά στην αδελφή μου για τη σεξουαλική της ζωή, για παράδειγμα, την προειδοποιεί, ενώ μαζί μου δεν μιλάει ποτέ γι' αυτό. Ξέρει πολύ καλά τι συμβαίνει με τη φίλη μου, αλλά δεν μου μιλάει γι' αυτό, απλώς μου λέει: "Μην κάνεις καμιά βλακεία. Όσον αφορά το γάμο και το διαζύγιο, κάποια πράγματα μπορούν να σοκάρουν τους γονείς μου. Πιστεύουν ότι ο γάμος έχει χάσει συμβολικά την αξία του. Και μετά, έχω ήδη έναν αδελφό που έχει κοπέλα εδώ και τέσσερα χρόνια, αλλά προτιμούν να απολαμβάνουν τη ζωή πριν παντρευτούν και κάνουν παιδιά. Οι γονείς μου δεν τα καταλαβαίνουν όλα αυτά. Πριν από τριάντα ή σαράντα χρόνια, τα πράγματα επισημοποιήθηκαν πολύ γρήγορα και υπήρχε ο φόβος του διαζυγίου. Σπουδάζω στο γαλλικό λύκειο της Ρώμης. Στην Ιταλία, οι οικογενειακές αξίες εξακολουθούν να είναι πολύ πιο βαθιά ριζωμένες από ό,τι στη Γαλλία. Βλέπω ότι οι γονείς μου έχουν μετανιώσει για εκείνη τη στιγμή. Προσωπικά, δεν με σοκάρει η αλλαγή του κλασικού οικογενειακού προτύπου, νομίζω ότι είναι μέρος της ζωής. Νομίζω ότι είμαι πολύ ατομικιστής: έχω τον κύκλο των φίλων μου, την κοπέλα μου, και αυτό μου αρκεί. Είμαι ατομικιστής για τον εαυτό μου αλλά και για τους άλλους. Ας είναι οι άνθρωποι ευτυχισμένοι, ανύπαντροι, χωρίς παιδιά, με σύζυγο του ίδιου φύλου... δεν με νοιάζει καθόλου! Αν είσαι ευχαριστημένη με τον εαυτό σου, αυτό είναι μια χαρά για μένα και δεν με σοκάρει. Έχω πολλούς φίλους των οποίων οι γονείς είναι χωρισμένοι και όλα πάνε καλά. Εάν η συμβίωση δεν είναι πλέον δυνατή, γιατί να αναγκαστείτε να το κάνετε λόγω συμβάσεων; Ωστόσο, υπάρχουν ακόμη κάποια πράγματα που με ενοχλούν. Για παράδειγμα, όταν πρόκειται για μη αποκλειστικές ή σχέσεις με πολλούς συντρόφους, είμαι ακόμα πολύ της παλιάς σχολής. Παρόλο που πιστεύω ότι όλοι πρέπει να είναι ευτυχισμένοι και ότι πρέπει να προσαρμοζόμαστε στην εποχή μας, θεωρώ ότι αυτό είναι εντελώς απατηλό. Αν θέλετε να περιφέρεστε ερωτικά, δεν έχω κανένα πρόβλημα με αυτό. Αλλά η δέσμευση είναι κάτι απαραίτητο και σημαντικό σε ένα ζευγάρι. Αν η κοπέλα μου μου ζητήσει αύριο να κάνουμε μια ανοιχτή σχέση, δεν μπορώ. Έχω φίλους που έχουν ήδη κάνει σχέση μαζί της. Έχω φίλους που το έχουν ήδη δοκιμάσει και δεν τα κατάφεραν, κατέληγαν πάντα δυστυχισμένοι. Αν τα πράγματα δεν πάνε τόσο καλά σε ορισμένες περιόδους, μπορείτε να ακολουθήσετε τον δικό σας δρόμο και να αφιερώσετε λίγο χρόνο στον εαυτό σας, αλλά δεν μπορείτε να αγνοήσετε το τι συμβαίνει. Πρέπει πάντα να ακολουθείτε την ίδια πορεία με τον σύντροφό σας, διαφορετικά δεν έχει καμία αξία. Και πάλι, αυτό αφορά εμένα, για τους άλλους δεν με νοιάζει. Αν είναι ευτυχισμένοι έτσι, δεν έχω πρόβλημα, αλλά δεν πιστεύω πραγματικά σε αυτό.

Υπάρχουν συνήθειες που οι γονείς σας φαίνεται να θεωρούν φυσιολογικές, αλλά σας σοκάρουν;

Eliot, 16 ετών, Παρίσι

"Αν μιλάμε για καθημερινές συνήθειες, δεν υπάρχουν αλήθεια πράγματα που να σοκάρουν τους γονείς μου. Τα σημεία διαφωνίας μας αφορούν συνήθως κοινωνικά ή πολιτικά ζητήματα. Μου αρέσει να βλέπω τηλεόραση μαζί τους το βράδυ, ειδικά τις ειδήσεις των 8, ώστε να μπορούμε να τις συζητήσουμε μαζί στο δείπνο. Μερικές φορές βλέπω επίσης ειδήσεις που βρίσκω ενδιαφέρουσες στο τηλέφωνό μου και μου αρέσει να τις συζητώ με την οικογένειά μου. Αντιλαμβάνομαι ότι έχουμε πολύ διαφορετικές θέσεις σε ορισμένα θέματα. Αυτό συμβαίνει με τις συγκρούσεις στον κόσμο ή τη σχέση μας με την αστυνομία, για παράδειγμα. Έχω την εντύπωση ότι οι γονείς μας ζουν με ένα φόβο για την αστυνομία και τον έξω κόσμο γενικότερα, όταν πρόκειται για τα παιδιά τους. Με τους φίλους μου, ακούμε τακτικά αυτές τις μικρές φράσεις: "Να προσέχετε την αστυνομία αν θέλετε να πάτε να διαδηλώσετε", "Πάνω απ' όλα, να είστε ευγενικοί αν συναντήσετε την αστυνομία" ή το κλασικό "Να είστε προσεκτικοί όταν παίρνετε το μετρό τη νύχτα". Νομίζω ότι αυτές οι προειδοποιήσεις δεν ταιριάζουν με την εποχή μας, ούτε με τη γενιά μας. Νομίζω ότι δεν είναι φυσιολογικό να φοβόμαστε αυτά τα πράγματα και, ταυτόχρονα, θέλω να τα καταλάβω, γιατί είναι αλήθεια ότι πολλές διαδηλώσεις ξεφεύγουν από τον έλεγχο στις μέρες μας... Αλλά αντί να συνηθίζουν να μας προειδοποιούν, θα πρέπει να ανοίξουν το όραμά τους για την κοινωνία και, κυρίως, να μας εμπιστευούνται περισσότερο. Κατά τα άλλα, όσον αφορά τις καθημερινές συνήθειες, υπάρχει ένα πράγμα που με ενοχλούσε και το οποίο κατάφερα να αλλάξω στο σπίτι: να αγοράζω βιολογικά τρόφιμα ή να πηγαίνω στο κρεοπωλείο και στο τυροκομείο αντί για το σούπερ μάρκετ. Συνήθιζα να κάνω τακτικά σχόλια στους γονείς μου σχετικά με αυτό, και έχουν αλλάξει τις καταναλωτικές τους συνήθειες. Υποθέτω βέβαια ότι το έκαναν και με τη θέλησή τους, αλλά νομίζω ότι εν μέρει ήταν επειδή τους μιλούσα συχνά γι' αυτό".

Πρέπει να τρώμε ζώα;

Éléa, 15 ετών, Briis-sous-Forges

"Δεν έτρωγα κρέας για ένα χρόνο. Άρχισα να ρωτάω τριγύρω. Δεν ήθελα να τρώω πια λόγω των άθλιων συνθηκών υπό τις οποίες θανατώνονται τα ζώα. Αυτό που μου φάνηκε τρελό ήταν ότι όλα οφείλονται στην υπερκατανάλωση: πρέπει να παράγουμε σε ποσότητα και γρήγορα. Προτίμησα να σταματήσω για να μην συμβάλω σε αυτό. Αυτή ήταν η αρχή μιας πολιτικής συνείδησης. Αυτό που ήταν καθοριστικό ήταν όταν η ξαδέρφη μου έγινε χορτοφάγος και μοιράστηκε άρθρα για την κτηνοτροφία και τα σφαγεία. Θα ήθελα να δω τα ζώα να αντιμετωπίζονται καλύτερα, ως έμβια όντα που, όπως εμείς, έχουν ευαισθησία, και όχι μόνο ως "παιχνίδια" ή κοινότοπη τροφή. Ταυτόχρονα, η κατανάλωση κρέατος ήταν πάντα απαραίτητη για την ανθρώπινη επιβίωση, με έκανε να σκεφτώ ότι ήταν στη φύση μας. Και όταν σταμάτησα να το τρώω για ένα χρόνο, το σώμα μου ήταν πολύ πιο αδύναμο. Τώρα το ξανατρώω, αλλά νομίζω ότι μία ή δύο φορές την εβδομάδα είναι σίγουρα αρκετό. Και αν μπορούσα, θα το απέρριπτα εντελώς. Τώρα ξέρω από πού προέρχεται το κρέας που αγοράζουμε και πώς αντιμετωπίζεται το ζώο. Οι γονείς μου αγοράζουν από έναν μικρό παραγωγό και έχουμε δει τις συνθήκες υπό τις οποίες εκτρέφονται τα ζώα. Προσπαθώ να μην υπερκαταναλώνω. Στα εστιατόρια, προτιμώ να ζητάω ένα πιάτο χωρίς κρέας, επειδή δεν ξέρω από πού προέρχεται, ούτε σε ποιο σφαγείο σκοτώθηκε το ζώο. Υπάρχουν σφαγεία σε όλη την Ευρώπη, αλλά οι συνθήκες και η βία της σφαγής ποικίλλουν. Στο οικοτροφείο όπου βρίσκομαι, προσφέρονται πολύ περισσότερα χορτοφαγικά πιάτα, πράγμα που είναι πολύ καλό. Προσπαθώ να συζητώ αυτό το θέμα με τους ανθρώπους γύρω μου για να ευαισθητοποιήσω τους πολίτες. Χάρη σε μένα, οι γονείς μου τρώνε πολύ λιγότερο κρέας. Προσπαθώ να εξηγήσω στους φίλους μου τι γνωρίζω, αλλά είναι ελεύθεροι να κάνουν τις δικές τους επιλογές. Μεταξύ των ανθρώπων που γνωρίζω στην ηλικία μου, κάποιοι έχουν γίνει εντελώς χορτοφάγοι ή προσέχουν τι τρώνε. Έτσι,

παρόλο που είμαστε μειοψηφία, είμαστε εκεί. Αισθάνομαι ότι υπάρχει μια κίνηση, μια συνειδητοποίηση.

Τι σας κάνει να σηκώνεστε το πρωί;

Samuel, 15 ετών, Bois-le-Roi

"Πρώτα απ' όλα, είναι περιορισμός. Για να επιβιώσεις στην κοινωνία, πρέπει να ακολουθείς τους κανόνες και να είσαι χρήσιμος. Για έναν μαθητή λυκείου, το ζητούμενο είναι να πηγαίνει στο σχολείο. Αργότερα, θα εργάζεται και θα πληρώνει φόρους. Μετά από αυτό, οι κανόνες του παιχνιδιού θα αλλάξουν, θα πρέπει να επιλέξει μια δουλειά. Αυτό που θέλω εγώ από την πλευρά μου δεν αντιστοιχεί απαραίτητα σε αυτό που θέλουν οι άλλοι από μένα. Σε κάθε περίπτωση, το βλέπω αυτό ως μαθητής λυκείου, όπου οι προσδοκίες της κοινωνίας αποκλίνουν από τις προσωπικές μου προσδοκίες. Αλλά ο προσανατολισμός είναι μια σημαντική στιγμή επιλογής, είναι για μένα η δυνατότητα να κατευθυνθώ προς ένα πεδίο όπου το βάρος των περιορισμών θα είναι λιγότερο ισχυρό. Θα έλεγα ότι υπάρχει ένα μέρος της ζωής που το δίνουμε στους άλλους - κάνοντας μαθηματικά, πηγαίνοντας για δουλειά... - και ένα άλλο μέρος που το κρατάμε για τον εαυτό μας, κατά τη διάρκεια του οποίου μπορούμε να ζήσουμε όσα μας αρέσουν. Αυτό που με κάνει να σηκώνομαι το πρωί είναι ο ρόλος που δίνω στους άλλους, και προς το παρόν συνδέεται με τον περιορισμό. Αλλά νομίζω ότι είναι δυνατόν να συνδυάσουμε αυτά τα δύο μέρη, να προσπαθήσουμε να κάνουμε κάτι που μας αρέσει και είναι χρήσιμο για την κοινωνία. Το όνειρό μου θα ήταν να δουλέψω στον κινηματογράφο. Αυτή τη στιγμή κάνω ταινίες κινουμένων σχεδίων, επειδή μπορείς να κάνεις τα πάντα μόνος σου από το μηδέν. Μου αρέσει να δημιουργώ ιστορίες, να γράφω σενάρια. Αυτό που με ενδιαφέρει στους χαρακτήρες μου είναι η ψυχολογία τους, η δυνατότητα να χτίσω μια εντύπωση από τις πρώτες κιόλας εικόνες. Και τότε είναι μέσω της φαντασίας που ο καθένας μπορεί να εκφράσει την προσωπικότητά του και να ξεχωρίσει από τους άλλους. Για αυτό, είμαι έτοιμος να εργαστώ και να επενδύσω προσωπικά. Ο κινηματογράφος θα ήταν ένας τρόπος να ανταποκριθώ σε αυτό που περιμένουν οι άλλοι από μένα, ενώ ταυτόχρονα θα προσπαθούσα να απομακρύνω τους περιορισμούς.

Εμπιστεύεστε τους ενήλικες;

Nour, 17, Fontainebleau

"Βρίσκω τους ενήλικες πολύ ανακουφιστικούς, περισσότερο από τους περισσότερους ανθρώπους της ηλικίας μου. Όταν έχω αμφιβολίες ή αρνητικές σκέψεις, με βοηθούν να κάνω ένα βήμα πίσω. Είναι σε θέση να μπουν στη θέση του άλλου, ενώ οι νέοι τείνουν μερικές φορές να ξεκινούν από τη δική τους εμπειρία. Ωστόσο, ακόμη και αν ξέρω ότι θέλουν το καλύτερο για εμάς, δεν αισθάνομαι πάντα ότι με καταλαβαίνουν. Έχουν μια συγκεκριμένη εικόνα για το τι είναι καλύτερο για εμάς που δεν ανταποκρίνεται στις προσδοκίες μας. Το βλέπω αυτό με τους γονείς μου αλλά και με την κοινωνία. Από το δεύτερο έτος της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, υπάρχει πίεση όσον αφορά τον προσανατολισμό και, καθώς δεν ξέρουμε ακόμη τι θέλουμε να κάνουμε, ακολουθούμε αυτό που μας λέει η κοινωνία ότι είναι καλύτερο. Έχουμε διαμορφωθεί πολύ νωρίς. Και δεν αισθάνομαι ότι μπορούμε να βασιστούμε στους ενήλικες για να εξασφαλίσουμε έναν καλύτερο κόσμο. Αυτό το αισθάνομαι πολύ έντονα με την οικολογία. Η κλιματική κρίση θα είναι μαζί μας. Οι μελέτες προβλέπουν μεγάλες αλλαγές το 2050 και δεν ξέρουμε αν θα μπορέσουμε να ζήσουμε σωστά τη ζωή μας. Αισθάνομαι ότι το μέλλον μου είναι υπό αμφισβήτηση και ότι κανείς δεν ενδιαφέρεται. Είναι ανησυχητικό ότι αυτοί που υποτίθεται ότι μας βοηθούν δεν λαμβάνουν σοβαρά υπόψη τους φόβους μας και χαίρομαι που το κράτος καταδικάστηκε από τα δικαστήρια για υποσχέσεις προς τους νέους που δεν τήρησε. Φυσικά, υπάρχουν αντιφάσεις μέσα στη γενιά μας. Μερικοί άνθρωποι διαδηλώνουν για το κλίμα, αλλά συμμετέχουν στην καπιταλιστική κοινωνία και στη συνέχεια κατηγορούν το κράτος για την έλλειψη ευθύνης τους. Δεν φταίνε για όλα οι ενήλικες. Δεν είναι ότι

δεν εμπιστευόμαστε τους ενήλικες, αλλά έχουμε την εντύπωση ότι έχουμε να κάνουμε με κάτι που δεν τους αφορά, για το οποίο μόνο εμείς θα είμαστε υπεύθυνοι. Η εντύπωση ότι κρατάμε το μέλλον μας σε απόσταση αναπνοής. Επομένως, διχαζόμαστε ανάμεσα σε ένα αίσθημα ανίκητου και αδυναμίας. Το αήττητο, επειδή είμαστε νέοι και πιστεύουμε ότι θα παραμείνουμε νέοι σε όλη μας τη ζωή. Δεν είμαστε ακόμη κύριοι της ζωής μας και έτσι, απαλλαγμένοι από τις ευθύνες των ενηλίκων, νιώθουμε πιο ελεύθεροι. Ανικανότητα, επειδή η φωνή μας δεν μετράει. Όταν μιλάμε, μας λένε ότι είμαστε πολύ νέοι για να πούμε αυτό που σκεφτόμαστε. Και όμως, οι νέοι έχουν πολλά μηνύματα, για παράδειγμα σχετικά με τη θέση της γυναίκας, τα οποία αξίζει να ακουστούν.